

[Schlüter.]

tror vi, at det er opium; det er ingen varig helbredelse af patienten.

Gert Petersen (SF):

Må jeg først sige til hr. Kjeld Olesen, at det er da rigtigt, at da vi drøftede denne sag ved middagstid i radioen, havde vi ikke forligsdokumentet. Det sad hr. Auken ganske vist med, sagde han, men han ville ikke fortælle os, hvad der stod i det.

Men jeg har nu ikke i sinde at dementere noget. Nu har jeg set forligsdokumentet, og jeg må sige, at det jo i det gamle Ægypten var sådan, at man havde tre forskellige slags skrifttegn. Der var en skrift, som det meste af folket forstod. Så var der en, som de almindelige præster forstod, og så var der en særlig slags skrifttegn, hieroglyfferne, for ypperstepræsterne. Og hvorfor brugte ypperstepræsterne dette særlige skriftsprog? For at resten af befolkningen ikke skulle forstå det.

Jeg synes nok, at det, vi er vidne til her, er, at ypperstepræsterne fra fem partier har holdt møde, og nu har de skrevet nogle hieroglyffer på væggen. Så kan folket ellers måbende grunde over, hvad der står, og måske kan ypperstepræsterne engang ad åre selv komme til enighed om, hvad de har skrevet. Det er en sag for sig, men der står, at man, hvis det skulle komme til en tredje dyrtidsportion, vil forhandle med henblik på at undgå virkningerne heraf. Og så siger hr. Kjeld Olesen: det behøver ikke at betyde en indfrysning. Nej, det gør det ikke. Jeg spørger ligesom hr. Schlüter: hvad betyder det så? Jeg tror, det ville være rart at vide det, og jeg tror, at forligspartierne selv nu bør være klar over, hvad det betyder, ellers kan vi komme i den samme situation, som vi var i efter forliget, der blev indgået mellem socialdemokratiet og venstre i begyndelsen af 1974, og hvor det meste af forsommeren gik med skænderier mellem de to partier om, hvad det var, de var blevet enige om.

Det var ganske karakteristisk, at da hr. Kjeld Olesen havde revset mig, fordi jeg havde sagt dette om dyrtidsportionen, så var der et andet punkt, han ikke gik ind på efter først at have nævnt det: hr. Gert Petersen havde også påstået, at man havde øftalt et overenskomstindgreb. Jeg fik ikke

at vide, hvorfor det var så forkert, at jeg havde sagt det. Den tavshed fra hr. Kjeld Olesens side var måske betegnende, for i forligsdokumentet står der: regeringen må sikre, at den nuværende afdæmpning af stigningstakten i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet fastholdes gennem den 3-årige periode. Midt i den 3-årige periode ligger der en overenskomstsituation. Denne paragraf er intet andet og mere end en blankofuldmagt til regeringen til et indgreb i den kommende overenskomstsituation, hvis man ikke kan finde andre måder at sikre den såkaldte afdæmpning af stigningstakten på. Naturligvis, det hele kan opklares, hvis man fra socialdemokratiets side klart og tydeligt her vil sige, at man ikke vil gribe ind i overenskomstsituationen i 1977, men hvorfor skulle man sige det? Socialdemokratiet har så ofte tidligere grebet ind i overenskomstsituationer.

Så vil jeg i øvrigt sige, at socialistisk folkeparti naturligvis støtter de forslag, som vi mener gavner beskæftigelsen. Uanset om de er lagt frem af en regering, der har indgået forlig med venstre, eller om det så var med den hornede selv, så ville vi støtte forslagene, hvis vi mener, de gavner beskæftigelsen. Vi vil også støtte dem, selv om de kommer fra andre partier, hvis de modsvarer vores grundopfattelse. Men jeg må jo nok sige, at mens det oprindelige udspil fra regeringen i mange henseender, når det drejer sig om de kortsigtede foranstaltninger, kunne forekomme os forholdsvis tilfredsstillende, så er den karakter, som det hele nu har fået, ganske anderledes. Dette er det fjerde forlig, som siden nytår 1974 er indgået mellem partiet venstre og socialdemokratiet.

Jeg synes, det kunne være praktisk også for de socialdemokratiske medlemmer at se tilbage på, hvad de tre andre forlig har bragt socialdemokratiet, arbejderbevægelsen og landet i det hele taget.

Det første forlig, som blev indgået, var i begyndelsen af 1974, og det drejede sig om tvangsoopsparingen, som vi dengang advarede imod og sagde, at den ville skærpe følgerne af den krise, der var under optræk. Ikke desto mindre: man fastholdt tvangsoopsparingen. Videre drejede det sig om det såkaldte arbejdsgivertilskud, om hvilket vi sagde, at det ikke ville gavne beskæftigelsen og blot var baseret på en overflytning